

Arrest

nr. 254 453 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 18 november 2019 om internationale bescherming. Op 26 november 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op X 1987 in San Salvador. U was niet politiek actief en kreeg nooit problemen met uw autoriteiten. U behaalde uw middelbare school diploma en werkte van 2007 tot oktober 2019 in de winkel Curaçao in de calle Antiguo Zacatecoluca in Santo Tomas. U was de gérante in deze winkel van elektrische huishoudapparaten. U had vijf collega's die onder u werkten in het filiaal en een bazin, B. (...), die op het hoofdkantoor werkte. U ging elke dag met uw eigen wagen naar het werk. U trouwde in 2009 met R. J. S. C. (...) en woonde met hem samen in Santa Tecla, maar u bent niet meer samen met hem sinds 2015. U woonde van 2015 tot 16 oktober 2019 in de kolonie Quezaltepeque in Santa Tecla en woonde tot uw vertrek uit het land op 8 november nog enkele weken bij uw ouders in Avenida Montreal in Mejicanos. U had na uw scheiding een nieuwe partner, R. A. R. T. (...) die in Residencial Metropolis in Mejicanos woonde.

Sinds juni 2018 vroegen bendeleden van de MS u bijna elke avond, als uw auto in uw kolonie Quezaltepeque parkeerde, om eten, sigaretten of een klein bedrag tussen de 3 en 5 dollar. U gaf hen deze kleine bijdrage telkens en kreeg daardoor verder geen problemen.

Op 15 september kwam een koppel in de winkel om een gsm te kopen. Ze spraken met uw collega's F. (...) en E. (...) en vroegen aan u waarom u zo voorzichtig was met de sleutels van de vitrinekast. Ze zeiden u dat u voorzichtig moest zijn, maar u begreep niet goed wat het betekende. Toen ze de winkel verlieten zag u dat de vitrinekast met de gsm's in geforceerd was en dat de sleutels weg waren. Op 20 september kwam een postero 10 dollar vragen aan een klant die net een wasmachine had gekocht in de winkel en toen de klant dat weigerde, probeerde de postero de wasmachine te stelen. U kwam tussen, waarop de postero u vertelde dat u een bemoeial was en dat het slecht zou gaan met u.

Op 27 september 2019 om 11u45, toen u samen met uw collega F. (...) een tv-scherm uit het magazijn naast de winkel ging halen, stapten twee bendeleden van de MS uit een auto. Een van hen haalde zijn vuurwapen uit en hij zei u dat u daar niet meer moest gaan werken omdat u niet had voldaan aan hun eis om producten af te geven. Het andere bendelid ging naar F. (...) en zei dat ze moest stoppen met huilen. Op zaterdag 28 september had u 's ochtends een vergadering bij de winkel. Toen u aan het plein bij de winkel toekwam passeerde er een auto en ze schreeuwden u toe dat ze u zouden vermoorden. Toen u die avond rond 21u naar huis ging, volgde een grijze wagen u gedurende zo'n 20 minuten. De auto probeerde op u in te rijden en u van de weg te rijden, maar u kon de auto van u afschudden. Toen u thuis toekwam stonden de bendeleden, die gewoonlijk in uw kolonie aanwezig waren, aan de parking en ze zeiden dat ze al wisten dat u niet gewoon een winkelbediende was maar een verantwoordelijke, en dat ze geld wilden. Toen u ontkende dat u een winkelverantwoordelijke was, zeiden ze dat u moest meewerken of anders zou sterven. U liep door en belde thuis uw vriend op om u die avond nog te komen halen. De maandag daarop besprak u met uw bazin B. (...) of u van filiaal kon veranderen, maar zij vertelde u dat u ofwel in dat filiaal moest blijven werken ofwel ontslag moest nemen. U diende op 1 oktober uw ontslag in en ging die dag ook klacht neerleggen bij de politie in San Salvador. Daarna werkte u nog 1 dag op 3 in de winkel en u ging niet meer met uw eigen wagen, maar werd afgezet.

Op 16 oktober was u met de auto van uw partner naar het werk gegaan om de inventaris van de winkel te doen. Toen u rond 21u terug naar huis ging werd u achtervolgd door een grijze auto die u van de weg reed. Twee mannen stapten uit de auto, sloegen u in het gezicht en zeiden dat u zou sterven omdat u een verrader was, hen informatie had gegeven en nooit had geluisterd naar hen. Ze trokken u uit uw wagen en namen u mee naar een plek enkele meters verderop waar het donker was. Ze betastten u en zeiden dat ze u zouden verkrachten voordat u zou sterven. Toen u een steen wilde nemen om uzelf te beschermen sloegen ze tegen uw ribben. Een van de mannen kreeg telefoon en zei dat ze u al hadden, waarop ze begonnen te roken. Ze lieten u los en liep naar uw auto, waar u een alarm kon laten afgaan. Een voorbijkomende auto stopte en u hebt om hulp gevraagd, waarop uw twee belagers wegliepen langs de andere kant. De politie kwam langs en u legde een getuigenis af, maar u moest nog eens terug gaan naar het politiekantoor in Santo Tomas de volgende dag, wat u echter niet deed omdat u niet meer durfde. Uw partner R. (...) en uw broer kwamen u die avond ophalen en u bracht enkele dagen door in de woning van R. (...), tot u introk bij uw ouders waar u zich in huis schuilhield tot uw vertrek.

U reisde op 8 november 2019 via Spanje naar België, waar u de volgende dag toekwam. Op 18 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte met een kanttekening van uw huwelijk, een politieklacht, een loonuittrek, uw ontslagbrief en het ontslagdocument opgesteld door uw bedrijf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat u sinds juni 2018 bijna dagelijks een kleine som geld, eten of sigaretten moest geven aan bendeleden die in uw kolonie Quezaltepeque in Santa Tecla stonden (CGVS, p. 5) alsook omdat bendeleden u enkele malen bedreigden en achtervolgden naar aanleiding van uw job als gerante van een winkel (CGVS, p. 8-9). Deze problematieken situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Dat u bijna dagelijks een gering bedrag of iets klein moest afgeven als renta is vooreerst onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast zijn er verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen, zowel in verband met de door u aangehaalde bedreigingen alsook betreffende uw beweerdelijke aanranding (CGVS, p. 8-9). Ook om die reden kan de status van vluchteling of subsidiaire bescherming u niet worden toegekend.

U verklaart dat u sinds juni 2018 bijna dagelijks, wanneer u uw auto 's avonds in de kolonie parkeerde, werd aangesproken door bendeleden van de MS die u om een klein geldbedrag tussen de 3 en 5 dollar, eten of sigaretten vroegen. U stelt dat dit op zo'n 20 meter van uw woning gebeurde maar dat de bendeleden nooit tot bij uw woning zijn gekomen om u aan te spreken. Gevraagd of u het financieel goed aankon om de bendeleden die geldsommen en andere dingen te geven, antwoordt u van wel en dat u een goede functie had als gérante van een filiaal. U stelt ook dat u nooit problemen kreeg zolang u hen gaf wat ze wilden (CGVS, p. 4-5). Gelet op uw financiële draagkracht (CGVS, p. 7) en het feit dat u nooit problemen kreeg met de bendeleden in dit verband, dient te worden vastgesteld dat het loutere feit dat u ongeveer een jaar lang meermaals per week een klein bedrag aan de bendeleden gaf onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Volgens uw verklaringen begonnen uw problemen toen u op 27 september 2019, op het moment dat u met uw collega F. (...) bij het magazijn van de winkel was, met een vuurwapen bedreigd werd door twee bendeleden. Een van hen zei u dat ze jullie niet meer wilden zien op het plein en dat u moest stoppen met werken omdat u niet had voldaan aan de vraag om producten af te geven (CGVS, p. 8 en 10). Gevraagd of het de eerste keer was dat bendeleden u aanspraken bij de winkel, zegt u dat er wel eens posteros bij de winkel kwamen die probeerden goederen te stelen van klanten, maar dat ze u niet eerder persoonlijk hadden aangesproken (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het vreemd is dat, als het op 27 september de eerste keer was dat de bendeleden u persoonlijk aanspraken, ze dan zeiden dat u niet had voldaan aan hun eis om goederen af te geven, antwoordt u dat ze op 15 september wel al hadden proberen te stelen in de winkel (CGVS, p. 11). U verklaart dat een koppel toen de winkel binnenkwam en vreemde dingen zei. Zo vroegen ze waarom u zo voorzichtig met de sleutels omging, dat u hun woning moest bemeubelen en dat jullie voorzichtig moesten zijn, hetgeen u niet goed begreep. Volgens uw verklaringen probeerden ze een vitrinekast met gsm's te forceren, maar konden ze wegvluchten, en merkte u nadien dat uw sleutels van de kast kwijt waren. Vooreerst wordt opgemerkt dat uw verklaringen omtrent deze poging tot diefstal nogal vaag zijn en dat het bovendien bevreemdend is dat het koppel de sleutels zou hebben genomen, maar dat ze er dan niet in geslaagd zouden zijn om de gsm's daadwerkelijk te stelen (CGVS, p. 11). Gevraagd of dat het enige incident was dat gebeurd was voor het incident op 27 september, antwoordt u dat er rond 20 september nog een incident was, waarbij een postero 10 dollar vroeg van een klant die net een wasmachine had gekocht en de machine wilde stelen toen de klant dat weigerde. U verklaart toen als verantwoordelijke van de winkel naar buiten te zijn gekomen, waarop de postero tegen u zei dat u een bemoeial was en dat het slecht met u zou gaan (CGVS, p. 11-12). Volgens uw verklaringen waren deze twee eerdere incidenten de aanleiding voor de bedreiging op 27 september (CGVS, p. 12). Het is in dit verband opmerkelijk dat, als deze incidenten voor u de aanleiding vormden voor uw latere problemen, u deze twee incidenten niet eerder vermeldt wanneer gevraagd wordt of u al eens eerder persoonlijk werd aangesproken door bendeleden (CGVS, p. 11). Ermee geconfronteerd dat u eerst zei dat u vóór 27 september niet persoonlijk was aangesproken en later vertelt dat u kort voordien al twee keer bedreigingen had gekregen, antwoordt u dat u pas op 27 september rechtstreeks werd aangesproken. Dit is echter niet coherent met uw verklaring dat de postero op 20 september rechtstreeks tegen u had gezegd dat u problemen zou krijgen omdat u een bemoeial was (CGVS, p. 12). Deze incoherentie in uw verklaringen verzwakt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder maakt u niet aannemelijk dat deze twee kleinere incidenten de aanleiding vormden voor uw verdere problemen. Zo dient ten eerste opgemerkt dat de dieven die op 15 september gsm's probeerden te stelen er volgens uw verklaringen niet uitzagen als bendeleden. U stelt daarbij dat u deze eerdere incidenten niet meteen vermeldde omdat het kleinere dingen zijn die elk moment kunnen gebeuren en dat het een poging tot diefstal was. Ook hebben de bendeleden tijdens latere bedreigingen niets gezegd over deze eerdere twee incidenten, maar is dit louter uw persoonlijke hypothese (CGVS, p. 12). Bovendien is weinig aannemelijk dat de bendeleden u op 27 september zeiden dat u zou sterven omdat u niet had meegewerkt aan hun eis om u handelsgoederen af te geven, waarmee ze volgens u verwezen naar de incidenten van 15 en 20 september (CGVS, p. 8, 11 en 13), als ze u tijdens die twee incidenten nooit letterlijk hebben gevraagd om handelsgoederen af te geven.

Het verbaast ook dat u behalve de twee kleinere incidenten nooit eerder echte problemen kende met bendeleden in de winkel, maar dat men u dan wel plots met de dood bedreigde op 27 september. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet weet hoe het komt en dat ze denken dat u alles kon geven omdat u de verantwoordelijke van de winkel was. Gevraagd waarom de bendeleden dan niet eerst naar u kwamen om goederen te eisen, maar dat ze u in plaats daarvan meteen met de dood bedreigden, antwoordt u dat u het niet weet maar dat ze gewapend kwamen en zeiden dat u zou sterven omdat u niet wilde meewerken (CGVS, p. 12). U slaagt er derhalve niet in om uit te klaren waarom de bendeleden u plots met de dood bedreigden, zonder dat ze u ooit echt gevraagd hadden om goederen af te geven. Daarbij dient nog opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat de drie bendeleden, toen ze u op 27 september bedreigden, wilden dat u goederen uit de winkel zou geven (Vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat ze u bedreigden omdat u eerder geen goederen had gegeven (CGVS, p. 12). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts legt u inconsistente verklaringen af over de gebeurtenissen van de volgende ochtend. Waar u immers eerst stelt dat de bendeleden u op zaterdag 28 september 's ochtends, toen u bij het plein voor de winkel aankwam omdat u naar een vergadering moest, toeriepen dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 8) stelt u even later dat u dat nooit gezegd hebt en dat het de 28e 's avonds was dat de bendeleden u met de auto naar huis achtervolgden (CGVS, p. 13). Pas wanneer uw eigen eerdere verklaring in dit verband aan u wordt voorgelezen, bevestigt u dat er 's ochtends inderdaad naar u geroepen werd. U stelt te denken dat het iets te maken had met wat eerder was gebeurd (CGVS, p. 13) en het verbaast in dat opzicht dan ook dat u die dag gewoon doorging met de vergadering op uw werk, ook al was u net voor de tweede keer op twee dagen tijd met de dood bedreigd. Uw verklaring dat u het niet goed beseftte en dat u dacht dat het niet zo erg zou zijn (CGVS, p. 13) overtuigt niet.

U verklaart verder dat u op 28 september 's avonds op weg naar huis gevolgd werd door een grijze auto die u probeerde aan te rijden en denkt dat het met de vorige incidenten te maken had omdat u een gevoel van achtervolging had. U kon de auto echter afschudden en er gebeurde verder niets (CGVS, p. 9 en 14). U stelt dat de bendeleden die gewoonlijk in uw kolonie stonden u later die avond zeiden dat ze wisten dat u de verantwoordelijke van de winkel was en dat ze geld wilden. Toen u ontkende dat u een verantwoordelijke was, zeiden ze dat u moest meewerken of anders zou sterven. U wandelde door en gaf hen niets. Het verbaast dat de bendeleden, die u zonet om geld gevraagd hadden en hadden gezegd dat u zou sterven als u niet zou meewerken, u die avond gewoon lieten gaan zonder dat u hen iets gaf (CGVS, p. 14). Voorts stelt u dat u die avond naar het huis van uw vriend R. (...) ging en dat u nadien afwisselend enkele dagen bij R. (...) en bij uw ouders verbleef tot 16 oktober, vanaf wanneer u enkel nog bij uw ouders verbleef. Gevraagd of u dan na 27 september niet meer in uw eigen huis had verbleven, antwoordt u van niet (CGVS, p. 16). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. Zo stelde u initieel dat u "tot precies 16 oktober" in uw eigen woning in Quezaltapeque woonde (CGVS, p. 4) en even later dat u na 16 oktober nog 3 dagen bij uw vriend bleef en zich pas daarna bij uw ouders opsloot (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat u eerder zei dat u tot 16 oktober in uw eigen woning woonde, antwoordt u naast de kwestie dat u de 16e stopte met werken en de winkel overdroeg. Wanneer de vraag herhaald wordt, antwoordt u slechts dat u de 28e bent weggegaan uit Quezaltepeque. Op de vraag waarom u dan verschillende dingen zegt, antwoordt u slechts met "nee" (CGVS, p. 16). U slaagt er derhalve niet in om de tegenstrijdigheid wat betreft waar en wanneer u precies woonde sinds 27 oktober uit te klaren, wat verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt.

Gevraagd of er nog iets gebeurde tussen de incidenten van eind september en de gebeurtenis op 16 oktober, antwoordt u dat het meest ernstige incident op 16 oktober gebeurde, toen ze u bijna verkracht hadden. Nogmaals gevraagd of er dan in de tussentijd helemaal niets gebeurd was, antwoordt u niet geheel op de vraag en stelt dat u zich die dagen zoveel mogelijk probeerde te verbergen (CGVS, p. 15). Pas wanneer u erop gewezen wordt dat u tijdens het eerste interview op de DVZ had verklaard dat men achter uw telefoonnummer was gekomen terwijl dat u daar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niets over vermeldde, vertelt u dat u tussen eind september en 16 oktober enkele oproepen had ontvangen. Eenmaal werd aan de telefoon gezegd "we weten al wie je bent", bij de andere oproepen werd niets gezegd maar gewoon opgehangen. Gevraagd waarom u daar niets over zei toen u de vraag gesteld werd of er nog iets gebeurd was tussen eind september en 16 oktober, antwoordt u dat u had begrepen dat het over fysiek contact ging. Erop gewezen dat dreigtelefoontjes toch een belangrijk element in uw relaas zouden vormen, stelt u dat u gewoon aan het antwoorden was op alle vragen (CGVS, p. 19). Hiermee kan u niet uitklaren waarom u de vermeende dreigtelefoontjes niet spontaan vermeldde als onderdeel van uw asielrelaas.

Volgens uw verklaringen werd u op 16 oktober, toen u alleen in de auto van R. (...) op weg naar huis was van de winkel, door twee bendeleden van de weg gereden en aangerand. U stelt dat u sinds eind september niet meer met uw wagen naar het werk ging, maar enkel nog werd afgezet of de Uber nam. (CGVS, p. 15). Het verbaast daarom enigszins dat u die 16e oktober wel alleen met de auto terug naar huis reed (CGVS, p. 9). U stelt dat u die dag alleen reed omdat u heel de dag in de winkel moest zijn voor de inventaris en dat het kon dat u vroeger of later klaar zou zijn. Gevraagd waarom u dan geen Uber kon bestellen op het moment dat u klaar zou zijn, antwoordt u dat u D. E. (...), de verantwoordelijke voor de inventarissen, die ochtend was gaan ophalen aan zijn woning en dat u bent gereden die dag omdat u wist dat u met iemand samen zou zijn (CGVS, p. 15-16). Het is daarom op zijn minst vreemd dat u die avond toch alleen naar huis zou zijn gereden omdat D. E. (...), zoals u verklaart, naar Soyapango moest en dit niet in uw richting was, ver van Mejicanos (CGVS, p. 16). Dat u vanaf eind september uit angst enkel nog zou worden afgezet of met de Uber ging en op 16 oktober toch met de auto ging omdat D. E. (...) met u zou meerijden, maar dan die avond laat wel alleen naar huis zou gaan omdat D. E. (...) niet in de buurt woonde, is weinig aannemelijk en verzwakte verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts stelt u te denken dat de mannen die u op 16 oktober belaagden, u in het oog hadden gehouden bij de sluiting van de winkel en u daarna met de auto volgden. Het is echter vreemd dat, als ze u aan de winkel in de gaten hadden gehouden, ze u pas halverwege de terugrit begonnen te achtervolgen op zo'n 3-4 kilometer van de winkel (CGVS, p. 17). Verder verklaart u dat de mannen u van de weg reden, dat een van hen u bij uw haren uit de auto sleurde en dat ze u meenamen naar een donker en bergachtig stuk naast de weg tussen de bomen, waar een van hen u vasthield en de andere u betastte (CGVS, p. 9 en 17-18). Eerst stelt u dat deze plek zo'n 5 meter ver van uw auto was (CGVS, p. 9), terwijl u even later stelt dat het op zo'n 10 of 20 meter van de weg was. Geconfronteerd met het feit dat u eerder had gezegd dat het 5 meter was, antwoordt u slechts "nee, 10 of 20 meter" (CGVS, p. 18), waarmee u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet opheldert. Het is bovendien bevreemdend dat als de mannen van plan waren u te verkrachten, zoals u verklaart, ze begonnen te roken toen ze een oproep kregen en u loslieten, waardoor u kon ontsnappen naar uw auto en een alarm kon laten afgaan (CGVS, p. 10 en 19). U stelt dat het hele incident zo'n 20 of 25 minuten duurde en het is opmerkelijk dat als ze de intentie hadden om u te verkrachten, ze dat in die tijdspanne niet deden of toch probeerden. Hierop gewezen zegt u te denken dat ze op iemand wachtten om u naar een andere plaats te brengen en u daar te verkrachten en vermoorden (CGVS, p. 18). Deze persoonlijke hypothese weet niet te overtuigen. Daarbij dient nog opgemerkt dat u geen medische hulp hebt gezocht naar aanleiding van de aanranding in El Salvador. U stelt in het opvangcentrum in België medische hulp te hebben gekregen, maar kan daar geen enkel bewijs van voorleggen (CGVS, p. 19).

Tot slot dient er nog op gewezen te worden, dat u geen problemen meer kreeg in de periode dat u bij uw ouders verbleef tot het moment van uw vertrek uit El Salvador. Ook heeft uw familie sindsdien nooit problemen gekend. Enkel burens of uw huisgenoten uit Santa Tecla zijn nog naar u komen vragen bij uw familie, maar geen bendeleden. U stelt dat er nog een camion werd gestolen bij de winkel, maar verder zijn de bendeleden niet meer naar u komen vragen op uw werk. Evenmin heeft F. (...), de collega die samen met u bedreigd werd bij het magazijn op 27 september, ooit nog problemen gekend (CGVS, p. 20). Het kan verwacht worden dat als de bendeleden daadwerkelijk nog naar u op zoek zouden zijn en zij wisten waar u woonde en werkte, ze nog naar u zouden komen vragen op die plaatsen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de beweerde bedreigingen en aanranding door bendeleden.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, paspoort en geboorteakte tonen immers enkel uw nationaliteit en identiteit aan. Uw loonuittrek, eigen ontslagbrief en het ontslagdocument van het bedrijf hebben enkel betrekking op uw job, hetgeen niet ter discussie staat. De politieklacht is geheel gebaseerd op uw eigen verklaringen en is derhalve niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een

bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekster is vooreerst van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de perverse redenering hanteert dat afpersingsgeld moeten betalen geen reden is om te vluchten zolang het de financiële draagkracht van de persoon in kwestie niet te boven gaat. Zij laat wat dit betreft het volgende gelden:

“Het feit dat bendeleden zich op dergelijke wijze kunnen manifesteren en naar eigen goeddunken geld kunnen vragen dat men dan moet betalen is op zich al een zeer serieuze indicatie dat er wel degelijk een risico bestaat op ernstige schade in hoofde van de verzoekende partij. De verwerende partij ontkent immers deze feiten niet, doch zij vindt het normaal dat de verzoekende partij geld aan criminelen diende te geven en meent ook dat zij dit moest doen gezien het binnen haar financiële draagkracht lag. Begrijpe wie begrijpen kan.”

Waar de commissaris-generaal wijst op de incoherentie in haar verklaringen over de feiten die zich op 27 september 2019 zouden hebben voorgedaan, is verzoekster van mening dat hij “zeurt over punten en komma’s” en er ronduit op uit is spijkers op laag water te vinden. Zij herneemt de door haar afgelegde verklaringen en voegt hieraan toe dat zij de voorafgaandelijke incidenten aanvankelijk niet ervoer als een grote bedreiging en pas nadien de link heeft gelegd met de feiten van 27 september.

Verzoekster meent verder dat de argumentatie gebaseerd is op “buikgevoel en hypotheses” waar de commissaris-generaal overweegt dat zij niet aannemelijk maakt dat de door haar genoemde twee kleinere incidenten de aanleiding vormden voor haar verdere problemen en dat de bendeleden haar op 27 september 2019 plots met de dood bedreigden. Zij zet hierover het volgende uiteen:

“Er wordt van de verzoekende partij verwacht dat zij in het hoofde van criminelen kan kijken. Hierbij vertrekt de verwerende partij dus van de assumptie dat deze logisch redeneren, wat uiteraard geen certitude is. Wanneer blijkt dat zij dat niet kan, maar toch een poging doet (zij linkt de feiten van 27/09 aan deze van 15/09 en 20/09), dan vindt men haar verhaal “onaanmemelijk”. Dit is een zeer subjectieve beoordeling, louter en alleen gebaseerd op buikgevoel en onaanvaardbaar ter schraging van de thans bestreden beslissing.”

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) had verklaard dat de drie bendeleden die haar op 27 september 2019 bedreigden wilden dat zij goederen uit de winkel zou geven, terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) stelde dat zij haar bedreigden omdat zij eerder geen goederen had gegeven, blijkt volgens verzoekster opnieuw duidelijk dat hij spijkers op laag water zoekt en verkeerde conclusies trekt uit het korte eerste gehoor. De bedreigingen op 27 september 2019 vonden wel degelijk hun oorsprong in het feit dat zij weigerde handelsgoederen te geven, zo stelt verzoekster. Zij acht de overige interpretaties die de commissaris-generaal hieraan geeft niet pertinent.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen over de gebeurtenissen van de volgende ochtend, laat verzoekster gelden dat zij *“aanvankelijk wat in de war is door de data waarmee gegoocheld wordt”* maar dat zij het misverstand uiteindelijk wel uitklaart. Zij haalt haar verklaringen aan en vervolgt door te stellen dat zij ook het misverstand met betrekking tot haar opeenvolgende adressen uitklaart, waarbij zij wederom citeert uit de notities van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoekster stelt verder als volgt:

“Verwerende partij dient enige redelijkheid aan de dag te leggen. Elke conversatie kent immers misverstanden, al zeker wanneer deze 4 uur duurt. Het is aldus niet redelijk om dit de verzoekende partij aan te wijven. Een gehoor bestaat immers uit zowel de verzoekende partij, de vertaler als de interviewer. Men kan er niet a priori van uitgaan dat de enige die zich vergist de verzoekende partij is en de andere twee actoren geen enkele fout begaan. Zelfs mocht de vergissing bij de verzoekende partij berusten, dan nog kan men enkel maar vaststellen dat zij deze op stellige wijze corrigeert gedurende het interview.”

Verzoekster is voorts van mening dat de commissaris-generaal getuigt van een *“geheel subjectieve appreciatie”* in zoverre hij meent dat de telefoontjes die zij zou hebben ontvangen tussen eind september en 16 oktober 2019 een belangrijk element uit haar relaas vormen. Het loutere feit dat zij deze telefoontjes niet spontaan opnieuw heeft vermeld tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS toont volgens haar helemaal niet aan dat ze niet hebben plaatsgevonden. Zij stelt zich wat dat betreft ook te hebben verduidelijkt en citeert haar verklaringen daarover.

Volgens verzoekster valt verder niet in te zien wat er niet logisch zou zijn aan het feit dat zij op 16 oktober 2019 wel met haar wagen rondreed. Zij meent dat zij dit zeer duidelijk heeft uitgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud en citeert de relevante passage uit de notities van haar persoonlijk onderhoud. Het is volgens haar bovendien opvallend dat zij ook hier verduidelijkte dat zij toen reeds bij haar ouders verbleef.

De argumentatie van de commissaris-generaal vliegt volgens verzoekster helemaal uit de bocht waar hij in de bestreden beslissing motiveert over haar verklaringen over de vermeende achtervolging, vasthouding en aanranding. Zij zet hierover het volgende uiteen:

“Het is ronduit belachelijk dat de verwerende partij haar verwijt dat zij niet wet of de plek 5 meter, dan wel 10 meter of 20 meter van haar auto was! Meer zelfs, dit getuigt van een compleet gebrek aan empathie!! Van de verwerende partij kan op zijn minst verwacht worden dat zij met de nodige empathie een relaas analyseert en zoniet is onmogelijk om waar nodig het voordeel van de twijfel toe te kennen. Nog potsierlijker is de twijfel van de verwerende partij op basis van het feit dat de verzoekende partij niet “all the way” verkracht werd. Kan de verwerende partij misschien eens verduidelijken hoe de “perfecte” verkrachting er volgens haar uitziet?

Er valt niet in te zien hoe de verwerende partij op basis van het relaas van de verzoekende partij zou kunnen besluiten tot enige incoherentie.

Cf. CGVS, p. 17-18:

(...)

En

(...)

En:

(...)

De redenering van de verwerende partij slaat werkelijk nergens op – er valt niet in te zien wat ongeloofwaardig zou zijn aan het feit dat de verkrachters aan het wachten waren om de verzoekende partij naar een rustige plaats te brengen waar ze hun ongestoord hun gang konden gaan.

Bovendien wringt het opnieuw een beetje dat de verwerende partij met dergelijke zaken haar beslissing meent te kunnen onderbouwen.

De verwerende partij werd aldus wel degelijk geviseerd omwille van haar functie als verantwoordelijke gerante en het feit dat zij vrouw was – zoniet had de bende geen verkrachtingspoging ondernomen.

Deze feiten op zich zijn reeds voldoende ernstig om de verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen – de verwerende partij argumenteert immers evenmin dat de verzoekende partij zich hiertegen afdoende beschermd zou weten door de autoriteiten.”

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoekster, dan meent zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merkt op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert de motieven met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kan terugkeren zonder gevaar voor haar leven.

Verzoekster betoogt verder dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeert zij uit het artikel “*El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay*” uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel “*A Nation Held Hostage*” van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekster voegt hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens haar op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 april 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de bende *Mara Salvatrucha* (MS) die zij als gerante in een winkel in Santo Tomas zou hebben gekend. Haar problemen zouden zijn begonnen op 27 september 2019, toen zij en een collega bij de winkel met een vuurwapen werden bedreigd door twee bendeleden van de MS die haar zeiden dat zij daar niet meer moest werken omdat ze niet had voldaan aan hun eis om producten af te geven. Toen verzoekster 's anderendaags bij de winkel toekwam om er een vergadering bij te wonen zou er vanuit een passerende wagen naar haar geroepen zijn dat ze haar gaan vermoorden. Toen verzoekster diezelfde dag 's avonds huiswaarts keerde, zou zij zijn gevolgd door een grijze wagen die haar van de weg probeerde te rijden. Zij zou de wagen hebben kunnen afschudden. Bij aankomst aan haar woning in de *colonia* Quezaltepeque in Santa Tecla zou verzoekster daar bendeleden hebben aangetroffen die

haar zeiden dat ze wisten dat ze geen gewone bediende was maar een verantwoordelijke van de winkel en dat ze geld wilden. Toen verzoekster ontkende dat ze winkelverantwoordelijke was, zouden ze haar gezegd hebben dat ze moest meewerken of anders zou sterven. Verzoekster zou toen doorgelopen zijn en thuis haar toenmalige vriend hebben opgebeld om haar die avond nog te komen halen. De maandag daarop zou verzoekster aan haar bazin gevraagd hebben of zij niet in een ander filiaal kon werken, maar haar bazin zou haar voor de keuze hebben geplaatst om of haar ontslag te geven of in het filiaal te blijven werken. Daarop zou zij op 1 oktober 2019 besloten hebben om haar ontslag in te dienen. Diezelfde dag zou zij ook bij de politie van San Salvador klacht hebben ingediend tegen haar belagers. Omdat zij haar werk niet zomaar kon stopzetten zou zij met haar baas overeengekomen zijn om nog één dag op drie in de winkel te werken. Zij zou in die periode niet meer met haar eigen wagen naar het werk zijn gegaan maar er telkens zijn afgezet door haar vriend of broer of een taxi hebben genomen. Op 16 oktober 2019 zou verzoekster met de auto van haar vriend naar de winkel zijn gereden. Toen zij 's avonds terug naar huis reed zou zij zijn achtervolgd door een grijze auto die haar van de weg reed. Er zouden twee mannen zijn uitgestapt die haar uit de auto haalden, in het gezicht sloegen en zeiden dat ze haar zouden vermoorden omdat ze een verrader was, informatie had doorgespeeld en nooit naar hen had geluisterd. Verzoekster zou betast zijn geweest en meegenomen naar een donkere plek. Daar zou één van de mannen telefoon hebben gekregen en aan de persoon aan de andere kant van de lijn hebben laten weten dat ze verzoekster al hadden. De mannen zouden toen zijn beginnen roken en aan verzoekster hebben gezegd dat ze nog op iemand wachtten om haar naar een plaats te brengen waar ze van alles met haar zouden doen. Op gegeven moment zou verzoekster er in geslaagd zijn zich los te maken en naar haar auto te lopen, waar zij een alarm zou hebben kunnen activeren waardoor haar belagers te voet op de vlucht sloegen. Zij zou toen aan de bestuurder van een wagen die gestopt was gevraagd hebben om te mogen bellen en zo de politie, haar vriend en haar broer hebben verwittigd. De politie zou ter plaatse gekomen zijn en een voorlopig verslag hebben opgesteld. Verzoekster zou na dit incident enkele dagen bij haar vriend gebleven zijn om vervolgens onder te duiken bij haar ouders tot aan haar vertrek uit El Salvador op 8 november 2019. Bij terugkeer stelt verzoekster te vreesen dat bendeleden haar zullen vinden en haar zullen verkrachten of vermoorden.

Naast voornoemde gebeurtenissen die haar ertoe zouden hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten maakt verzoekster nog melding van het feit dat zij sinds juni 2018 door bendeleden om eten, sigaretten of geld werd gevraagd telkens wanneer zij haar auto in haar *colonia* ging parkeren. Zij zou telkens op die vraag zijn ingegaan en daardoor verder geen problemen hebben gehad.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure een politieklacht, haar ontslagbrief, een ontslagdocument opgesteld door haar werkgever en een loonuittreksel voor, alsook fotokopieën van haar paspoort, van haar identiteitskaart en van haar geboorteakte, met een kanttekening van haar huwelijk (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Verzoeksters identiteitskaart, paspoort en geboorteakte tonen haar identiteit, nationaliteit en herkomst aan. Dit zijn elementen die *in casu* niet worden betwist, maar die geen betrekking hebben op de persoonlijke vervolgingsfeiten en vrees die zij aanvoert. Het loonuittreksel en de documenten inzake haar ontslag kunnen verzoeksters verklaringen over haar job en ontslag staven doch houden evenmin verband met de feiten waarop zij de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming baseert. De door verzoekster voorgelegde klacht bevat louter haar verklaringen over de bedreigingen van 27 september 2019, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekster een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Overigens merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat noch zij, noch haar familie die in El Salvador woont nog geïnformeerd heeft naar de behandeling van deze klacht (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

De Raad besluit dat verzoekster een zekere inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, kan de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster haar verklaringen over de bedreigingen, achtervolgingen en aanranding door bendeleden van de MS niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

“Volgens uw verklaringen begonnen uw problemen toen u op 27 september 2019, op het moment dat u met uw collega F. (...) bij het magazijn van de winkel was, met een vuurwapen bedreigd werd door twee bendeleden. Een van hen zei u dat ze jullie niet meer wilden zien op het plein en dat u moest stoppen met werken omdat u niet had voldaan aan de vraag om producten af te geven (CGVS, p. 8 en 10). Gevraagd of het de eerste keer was dat bendeleden u aanspraken bij de winkel, zegt u dat er wel eens posteros bij de winkel kwamen die probeerden goederen te stelen van klanten, maar dat ze u niet eerder persoonlijk hadden aangesproken (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het vreemd is dat, als het op 27 september de eerste keer was dat de bendeleden u persoonlijk aanspraken, ze dan zeiden dat u niet had voldaan aan hun eis om goederen af te geven, antwoordt u dat ze op 15 september wel al hadden proberen te stelen in de winkel (CGVS, p. 11). U verklaart dat een koppel toen de winkel binnenkwam en vreemde dingen zei. Zo vroegen ze waarom u zo voorzichtig met de sleutels omging, dat u hun woning moest bemeubelen en dat jullie voorzichtig moesten zijn, hetgeen u niet goed begreep. Volgens uw verklaringen probeerden ze een vitrinekast met gsm's te forceren, maar konden ze wegvluchten, en merkte u nadien dat uw sleutels van de kast kwijt waren. Vooreerst wordt opgemerkt dat uw verklaringen omtrent deze poging tot diefstal nogal vaag zijn en dat het bovendien bevreemdend is dat het koppel de sleutels zou hebben genomen, maar dat ze er dan niet in geslaagd zouden zijn om de gsm's daadwerkelijk te stelen (CGVS, p. 11). Gevraagd of dat het enige incident was dat gebeurd was voor het incident op 27 september, antwoordt u dat er rond 20 september nog een incident was, waarbij een postero 10 dollar vroeg van een klant die net een wasmachine had gekocht en de machine wilde stelen toen de klant dat weigerde. U verklaart toen als verantwoordelijke van de winkel naar buiten te zijn gekomen, waarop de postero tegen u zei dat u een bemoeial was en dat het slecht met u zou gaan (CGVS, p. 11-12). Volgens uw verklaringen waren deze twee eerdere incidenten de aanleiding voor de bedreiging op 27 september (CGVS, p. 12). Het is in dit verband opmerkelijk dat, als deze incidenten voor u de aanleiding vormden voor uw latere problemen, u deze twee incidenten niet eerder vermeldt wanneer gevraagd wordt of u al eens eerder persoonlijk werd aangesproken door bendeleden (CGVS, p. 11). Ermee geconfronteerd dat u eerst zei dat u vóór 27 september niet persoonlijk was aangesproken en later vertelt dat u kort voordien al twee keer bedreigingen had gekregen, antwoordt u dat u pas op 27 september rechtstreeks werd aangesproken. Dit is echter niet coherent met uw verklaring dat de postero op 20 september rechtstreeks tegen u had gezegd dat u problemen zou krijgen omdat u een bemoeial was (CGVS, p. 12). Deze incoherentie in uw verklaringen verzwakt de geloofwaardigheid van uw relaas.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het herhalen van haar verklaringen en het minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Waar verzoekster opmerkt dat zij de eerdere incidenten aanvankelijk niet als een grote bedreiging ervoer en pas nadien de link heeft gelegd met de feiten van 27 september 2019, verklaart zij niet waarom zij tijdens haar persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt van deze voorafgaandelijke incidenten toen haar gevraagd werd of zij vóór 27 september 2019 persoonlijk werd aangesproken door bendeleden, maar wel pas toen zij gevraagd werd te verklaren waarom haar bedreigers dan zeiden dat ze hen nooit de goederen had gegeven die ze hadden gevraagd.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt:

“Verder maakt u niet aannemelijk dat deze twee kleinere incidenten de aanleiding vormden voor uw verdere problemen. Zo dient ten eerste opgemerkt dat de dieven die op 15 september gsm's probeerden te stelen er volgens uw verklaringen niet uitzagen als bendeleden. U stelt daarbij dat u deze eerdere incidenten niet meteen vermeldde omdat het kleinere dingen zijn die elk moment kunnen gebeuren en dat het een poging tot diefstal was. Ook hebben de bendeleden tijdens latere bedreigingen niets gezegd over deze eerdere twee incidenten, maar is dit louter uw persoonlijke hypothese (CGVS, p. 12). Bovendien is weinig aannemelijk dat de bendeleden u op 27 september zeiden dat u zou sterven omdat u niet had meegewerkt aan hun eis om u handelsgoederen af te geven, waarmee ze volgens u

verwezen naar de incidenten van 15 en 20 september CGVS, p. 8, 11 en 13), als ze u tijdens die twee incidenten nooit letterlijk hebben gevraagd om handelswaren af te geven.

Het verbaast ook dat u behalve de twee kleinere incidenten nooit eerder echte problemen kende met bendeleden in de winkel, maar dat men u dan wel plots met de dood bedreigde op 27 september. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet weet hoe het komt en dat ze denken dat u alles kon geven omdat u de verantwoordelijke van de winkel was. Gevraagd waarom de bendeleden dan niet eerst naar u kwamen om goederen te eisen, maar dat ze u in plaats daarvan meteen met de dood bedreigden, antwoordt u dat u het niet weet maar dat ze gewapend kwamen en zeiden dat u zou sterven omdat u niet wilde meewerken (CGVS, p. 12). U slaagt er derhalve niet in om uit te klaren waarom de bendeleden u plots met de dood bedreigden, zonder dat ze u ooit echt gevraagd hadden om goederen af te geven.”

Gelet op de hierboven weergegeven vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, blijft verzoekster in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat de door haar aangehaalde incidenten die zich op respectievelijk 15 en 20 september 2019 zouden hebben voorgedaan de aanleiding zouden hebben gevormd voor de bedreiging die zij op 27 september 2019 zou hebben gekregen en slaagt zij er evenmin in uit te klaren waarom de bendeleden haar met de dood zouden bedreigen zonder haar vooraf expliciet te vragen om goederen af te geven. De Raad herhaalt dat het aan verzoekster toekomt om deze pertinente en terechte motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zonder meer te poneren dat de argumentatie van de commissaris-generaal “*gebaseerd is op buikgevoel en hypothesen*” en dat hij er verkeerdelijk van uitgaat dat bendeleden logisch redeneren, blijft verzoekster daartoe in gebreke.

Voorts wijst de commissaris-generaal terecht op het feit dat verzoekster inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die zich op 28 september 2019 zouden hebben voorgedaan. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Waar u immers eerst stelt dat de bendeleden u op zaterdag 28 september ’s ochtends, toen u bij het plein voor de winkel aankwam omdat u naar een vergadering moest, toeriepen dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 8) stelt u even later dat u dat nooit gezegd hebt en dat het de 28e ’s avonds was dat de bendeleden u met de auto naar huis achtervolgden (CGVS, p. 13). Pas wanneer uw eigen eerdere verklaring in dit verband aan u wordt voorgelezen, bevestigt u dat er ’s ochtends inderdaad naar u geroepen werd. U stelt te denken dat het iets te maken had met wat eerder was gebeurd (CGVS, p. 13) en het verbaast in dat opzicht dan ook dat u die dag gewoon doorging met de vergadering op uw werk, ook al was u net voor de tweede keer op twee dagen tijd met de dood bedreigd. Uw verklaring dat u het niet goed besepte en dat u dacht dat het niet zo erg zou zijn (CGVS, p. 13) overtuigt niet.

U verklaart verder dat u op 28 september ’s avonds op weg naar huis gevolgd werd door een grijze auto die u probeerde aan te rijden en denkt dat het met de vorige incidenten te maken had omdat u een gevoel van achtervolging had. U kon de auto echter afschudden en er gebeurde verder niets (CGVS, p. 9 en 14). U stelt dat de bendeleden die gewoonlijk in uw kolonie stonden u later die avond zeiden dat ze wisten dat u de verantwoordelijke van de winkel was en dat ze geld wilden. Toen u ontkende dat u een verantwoordelijke was, zeiden ze dat u moest meewerken of anders zou sterven. U wandelde door en gaf hen niets. Het verbaast dat de bendeleden, die u zonet om geld gevraagd hadden en hadden gezegd dat u zou sterven als u niet zou meewerken, u die avond gewoon lieten gaan zonder dat u hen iets gaf (CGVS, p. 14). Voorts stelt u dat u die avond naar het huis van uw vriend R. (...) ging en dat u nadien afwisselend enkele dagen bij R. (...) en bij uw ouders verbleef tot 16 oktober, vanaf wanneer u enkel nog bij uw ouders verbleef. Gevraagd of u dan na 27 september niet meer in uw eigen huis had verbleven, antwoordt u van niet (CGVS, p. 16). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. Zo stelde u initieel dat u “tot precies 16 oktober” in uw eigen woning in Quezaltapeque woonde (CGVS, p. 4) en even later dat u na 16 oktober nog 3 dagen bij uw vriend bleef en zich pas daarna bij uw ouders opsloot (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat u eerder zei dat u tot 16 oktober in uw eigen woning woonde, antwoordt u naast de kwestie dat u de 16e stopte met werken en de winkel overdroeg. Wanneer de vraag herhaald wordt, antwoordt u slechts dat u de 28e bent weggegaan uit Quezaltapeque. Op de vraag waarom u dan verschillende dingen zegt, antwoordt u slechts met “nee” (CGVS, p. 16). U slaagt er derhalve niet in om de tegenstrijdigheid wat betreft waar en wanneer u precies woonde sinds 27 oktober uit te klaren, wat verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt.”

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift suggereert dat de vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen over de vermeende gebeurtenissen in de ochtend van 28 september 2019 en haar opeenvolgende adressen te wijten zijn aan een misverstand dat mogelijks niet eens haar fout is en dat zij hoe dan ook heeft uitgeklaard. Verzoekster werd er tot twee keer toe op

gewezen dat zij eerder verklaarde dat er naar haar geroepen werd toen zij in de ochtend van 28 september 2019 naar een vergadering op haar werk ging, maar ontkende aanvankelijk dit ooit te hebben gezegd. Pas na voorlezing van haar verklaringen bevestigde zij die. Het excuus dat zij dacht dat de dossierbehandelaar vroeg wat er in de avond van 28 september 2019 was gebeurd kan niet overtuigen nu zij dit logischerwijze niet kan hebben begrepen uit de duidelijke en herhaalde vraagstelling (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Na confrontatie met haar eerdere verklaringen volgens dewelke zij tot 16 oktober 2019 in haar huurwoning in de *colonia* Quezaltepeque in Santa Tecla woonde, kwam verzoekster niet verder dan te herhalen dat zij op 28 september 2019 is weggegaan uit Quezaltepeque en zonder meer te ontkennen dat zij hierover verschillende verklaringen aflegde (*ibid.*, p. 4 en 16). Verzoekster kan bezwaarlijk volhouden dat zij de vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen heeft uitgeklaard.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing verder op goede gronden het volgende op: *“Gevraagd of er nog iets gebeurde tussen de incidenten van eind september en de gebeurtenis op 16 oktober, antwoordt u dat het meest ernstige incident op 16 oktober gebeurde, toen ze u bijna verkracht hadden. Nogmaals gevraagd of er dan in de tussentijd helemaal niets gebeurd was, antwoordt u niet geheel op de vraag en stelt dat u zich die dagen zoveel mogelijk probeerde te verbergen (CGVS, p. 15). Pas wanneer u erop gewezen wordt dat u tijdens het eerste interview op de DVZ had verklaard dat men achter uw telefoonnummer was gekomen terwijl dat u daar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niets over vermeldde, vertelt u dat u tussen eind september en 16 oktober enkele oproepen had ontvangen. Eenmaal werd aan de telefoon gezegd “we weten al wie je bent”, bij de andere oproepen werd niets gezegd maar gewoon opgehangen. Gevraagd waarom u daar niets over zei toen u de vraag gesteld werd of er nog iets gebeurd was tussen eind september en 16 oktober, antwoordt u dat u had begrepen dat het over fysiek contact ging. Erop gewezen dat dreigtelefoontjes toch een belangrijk element in uw relaas zouden vormen, stelt u dat u gewoon aan het antwoorden was op alle vragen (CGVS, p. 19). Hiermee kan u niet uitklaren waarom u de vermeende dreigtelefoontjes niet spontaan vermeldde als onderdeel van uw asielrelaas.”*

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal een *“subjectieve appreciatie”* van haar verklaringen over de telefoontjes die zij tussen eind september en 16 oktober 2019 zou hebben gekregen door deze aan te merken als een belangrijk element uit haar relaas. Zij gaat eraan voorbij dat zij het feit dat de bendeleden achter haar telefoonnummer kwamen zelf heeft vermeld tijdens haar gehoor bij de DVZ toen haar gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Dat zij hiervan dan niet meer spontaan melding maakte op het CGVS, niet in haar vrij relaas maar evenmin wanneer haar uitdrukkelijk werd gevraagd of er nog iets is gebeurd in de periode tussen de incidenten van september en dat van 16 oktober 2019, maakt dat deze verklaringen de Raad weinig geloofwaardig overkomen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-10 en 15). Haar erop gewezen dat dit toch een belangrijk element is in haar relaas, komt verzoekster niet verder dan dat zij *“gewoon aan het antwoorden was op alle vragen”*, wat geen afdoende uitleg is nu de vraag of er nog iets gebeurd is haar uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gesteld (*ibid.*, p. 19).

Wat betreft de door verzoekster voorgehouden gebeurtenissen op 16 oktober 2019, wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht op het volgende:

“Volgens uw verklaringen werd u op 16 oktober, toen u alleen in de auto van R. (...) op weg naar huis was van de winkel, door twee bendeleden van de weg gereden en aangerand. U stelt dat u sinds eind september niet meer met uw wagen naar het werk ging, maar enkel nog werd afgezet of de Uber nam. (CGVS, p. 15). Het verbaast daarom enigszins dat u die 16e oktober wel alleen met de auto terug naar huis reed (CGVS, p. 9). U stelt dat u die dag alleen reed omdat u heel de dag in de winkel moest zijn voor de inventaris en dat het kon dat u vroeger of later klaar zou zijn. Gevraagd waarom u dan geen Uber kon bestellen op het moment dat u klaar zou zijn, antwoordt u dat u D. E. (...), de verantwoordelijke voor de inventarissen, die ochtend was gaan ophalen aan zijn woning en dat u bent gereden die dag omdat u wist dat u met iemand samen zou zijn (CGVS, p. 15-16). Het is daarom op zijn minst vreemd dat u die avond toch alleen naar huis zou zijn gereden omdat D. E. (...), zoals u verklaart, naar Soyapango moest en dit niet in uw richting was, ver van Mejicanos (CGVS, p. 16). Dat u vanaf eind september uit angst enkel nog zou worden afgezet of met de Uber ging en op 16 oktober toch met de auto ging omdat D. E. (...) met u zou meerijden, maar dan die avond laat wel alleen naar huis zou gaan omdat D. E. (...) niet in de buurt woonde, is weinig aannemelijk en verzwakte verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekster kan door de Raad niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift stelt tijdens haar persoonlijk onderhoud zeer duidelijk te hebben uitgelegd waarom zij op 16 oktober 2019 wel zelf met de wagen naar haar werk ging. Zij verklaarde aanvankelijk dat zij die dag alleen naar haar werk gereden was omdat zij heel de dag in de winkel moest zijn om de inventaris op te maken en niet wist op welk uur zij gedaan zou hebben. Haar gevraagd waarom zij dan geen Uber kon bestellen op het moment dat zij klaar zou zijn, stelde zij dat zij in de ochtend de verantwoordelijke van de inventarissen was gaan oppikken om met haar mee te gaan. Zij voegde hieraan toe dat zij die dag gereden had omdat zij wist dat ze met iemand zou samen zijn, wat in tegenspraak is met haar eerdere verklaring dat ze alleen naar haar werk gereden was. Waar verzoekster aanvankelijk verklaarde dat zij de verantwoordelijke van de inventarissen 's ochtends aan zijn woning was gaan oppikken, wijzigt zij verder haar verklaringen door te stellen dat deze persoon naar een centrale plaats in San Salvador was gegaan en dat zij hem daar had opgepikt (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Gelet op haar steeds wisselende verklaringen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij op 16 oktober 2019 zelf met de auto naar haar werk zou hebben gereden omdat de verantwoordelijke van de inventarissen meeding, maar 's avonds laat wel alleen naar huis zou zijn gereden omdat haar collega niet in de buurt woonde. De opmerking dat verzoekster ook hier verduidelijkt heeft dat zij op 16 oktober 2019 reeds bij haar ouders verbleef, wijzigt niets aan de vaststelling dat zij hierover eerder tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en in gebreke blijft daarvoor een afdoende uitleg te verschaffen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster de door haar aangehaalde feiten van 16 oktober 2019 ook om volgende redenen niet aannemelijk maakt:

“Voorts stelt u te denken dat de mannen die u op 16 oktober belaagden, u in het oog hadden gehouden bij de sluiting van de winkel en u daarna met de auto volgden. Het is echter vreemd dat, als ze u aan de winkel in de gaten hadden gehouden, ze u pas halverwege de terugrit begonnen te achtervolgen op zo'n 3-4 kilometer van de winkel (CGVS, p. 17). Verder verklaart u dat de mannen u van de weg reden, dat een van hen u bij uw haren uit de auto sleurde en dat ze u meenamen naar een donker en bergachtig stuk naast de weg tussen de bomen, waar een van hen u vasthield en de andere u betastte (CGVS, p. 9 en 17-18). Eerst stelt u dat deze plek zo'n 5 meter ver van uw auto was (CGVS, p. 9), terwijl u even later stelt dat het op zo'n 10 of 20 meter van de weg was. Geconfronteerd met het feit dat u eerder had gezegd dat het 5 meter was, antwoordt u slechts “nee, 10 of 20 meter” (CGVS, p. 18), waarmee u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet opheldert. Het is bovendien bevreemdend dat als de mannen van plan waren u te verkrachten, zoals u verklaart, ze begonnen te roken toen ze een oproep kregen en u loslieten, waardoor u kon ontsnappen naar uw auto en een alarm kon laten afgaan (CGVS, p. 10 en 19). U stelt dat het hele incident zo'n 20 of 25 minuten duurde en het is opmerkelijk dat als ze de intentie hadden om u te verkrachten, ze dat in die tijdspanne niet deden of toch probeerden. Hierop gewezen zegt u te denken dat ze op iemand wachtten om u naar een andere plaats te brengen en u daar te verkrachten en vermoorden (CGVS, p. 18). Deze persoonlijke hypothese weet niet te overtuigen. Daarbij dient nog opgemerkt dat u geen medische hulp hebt gezocht naar aanleiding van de aanranding in El Salvador. U stelt in het opvangcentrum in België medische hulp te hebben gekregen, maar kan daar geen enkel bewijs van voorleggen (CGVS, p. 19).”

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal getuigt van “een compleet gebrek aan empathie” door haar te verwijten dat zij niet weet of de plek waar zij door haar belagers werd vastgehouden en betast vijf meter, dan wel tien of twintig meter van haar auto verwijderd was. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen dat verzoekster niet precies kon aangeven hoever zij van haar auto verwijderd was, doch wel dat zij met betrekking tot deze afstand uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd en dat zij, hiermee geconfronteerd, geen opheldering bood. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekster niet betwist, laat staan weerlegd. Verder kan in de bestreden beslissing evenmin gelezen worden dat aan de feiten geen geloof zou worden gehecht omdat zij niet “*all the way*” verkracht werd, zoals verzoekster poneert. Wel wordt door de commissaris-generaal de terechte bedenking gemaakt dat het vreemd is dat de mannen zouden wachten op een derde persoon om haar naar een andere plaats te brengen en daar hun plannen met haar uit te voeren en dat zij haar in tussentijd niet meer zouden vasthouden, zodat zij de gelegenheid had om te ontsnappen. De Raad wijst erop dat deze overweging slechts één van de elementen is op basis waarvan verzoeksters geloofwaardigheid in twijfel wordt getrokken en dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Het argument dat de bende geen verkrachtingspoging zou hebben ondernomen indien verzoekster niet zou zijn gevisieerd omwille van haar functie als verantwoordelijke in de winkel en het feit dat zij vrouw is, maakt de door haar geschetste gang van zaken op zich niet aannemelijk. Aangezien verzoekster in gebreke blijft aannemelijk te maken dat zij op 16 oktober 2019 daadwerkelijk werd achtervolgd, geslagen en betast door bendeleden, is het gegeven dat het CGVS niet argumenteert dat

zij zich hiertegen afdoende beschermd zou weten door de Salvadoraanse autoriteiten *in casu* niet relevant.

De Raad merkt op dat verzoekster de volgende motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat:

“Tot slot dient er nog op gewezen te worden, dat u geen problemen meer kreeg in de periode dat u bij uw ouders verbleef tot het moment van uw vertrek uit El Salvador. Ook heeft uw familie sindsdien nooit problemen gekend. Enkel burens of uw huisgenoten uit Santa Tecla zijn nog naar u komen vragen bij uw familie, maar geen benedeleden. U stelt dat er nog een camion werd gestolen bij de winkel, maar verder zijn de benedeleden niet meer naar u komen vragen op uw werk. Evenmin heeft F. (...), de collega die samen met u bedreigd werd bij het magazijn op 27 september, ooit nog problemen gekend (CGVS, p. 20). Het kan verwacht worden dat als de benedeleden daadwerkelijk nog naar u op zoek zouden zijn en zij wisten waar u woonde en werkte, ze nog naar u zouden komen vragen op die plaatsen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen kan aan verzoeksters beweerde vluchtaanleiding geen geloof worden gehecht.

Daargelaten de vraag of de door verzoekster aangehaalde afpersing door benedeleden van MS in haar *colonia* in Santa Tecla betrekking heeft op één van de criteria van het Verdrag van Genève, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als daden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in aanmerking te worden genomen. Verzoekster verklaarde dat zij vanaf juni 2018 tot haar vertrek eind 2019 door benedeleden werd aangesproken om geld, eten of sigaretten te geven telkens wanneer zij 's avonds terugkwam van haar werk en haar auto parkeerde. Zij zou telkens hebben gegeven wat de benedeleden haar vroegen en zo verdere problemen met hen hebben kunnen vermijden. Indien er geld gevraagd werd, betrof dit volgens verzoekster een bedrag tussen drie en vijf dollar. Haar gevraagd of zij dan nog voldoende financiële middelen had om goed te kunnen leven indien zij die bedragen en dingen moest afgeven, antwoordde verzoekster bevestigend en voegde zij hieraan toe dat zij een goede functie had (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Verder verklaarde verzoekster dat zij duizend dollar verdiende met haar werk en bevestigde zij dat zij daar goed van kon leven (*ibid.*, p. 7). Aldus blijkt niet uit verzoeksters verklaringen over haar persoonlijke situatie dat zij als gevolg van de afpersingspraktijken in haar woonwijk in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie is beland of, bij terugkeer, zou belanden waardoor zij onmogelijk kon of zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bovendien is de Raad van oordeel dat *in casu* geen sprake is van systematische afpersing en dat verzoeksters situatie moet worden onderscheiden van gevallen van afpersing waarbij van betrokkene wordt verwacht dat hij of zij (onder doodsb bedreigingen) op gezette tijdstippen een bepaalde geldsom overmaakt aan de bende in ruil voor bescherming. Zelfs zo wordt aangenomen dat verzoekster gedurende verschillende jaren werd afgeperst door benedeleden die zij passeerde, is het in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk dat de benedeleden achter haar aan zouden komen omwille van het loutere feit dat zij niet meer passeert in de straat waar zij zich ophouden, wat steeds de aanleiding zou zijn geweest om van haar geld te eisen. Bijkomend wijst de Raad er op dat verzoekster deze afpersingen niet heeft aangehaald als reden waarom zij uit El Salvador vertrokken is of er niet naar kan terugkeren, noch tijdens haar interview bij de DVZ (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5) noch bij de uiteenzetting van haar vluchtrelaas op het CGVS (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-10).

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekster ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008,

§ 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door verzoekster aangehaalde persoonlijke problemen met leden van de bende MS geen geloof kan worden gehecht, dat de feiten van afpersing in haar woonwijk waarvan zij melding maakt onvoldoende ernstig zijn om aanleiding te geven tot internationale bescherming en dat de verwijzing naar haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zal hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte

maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen *in casu* ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt

dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN